

kedaj Seidlina za predstojnika volili; vrh tega, da se jim povsod škoda in krivica godi, on nad njimi gospodari, kakti turšk paša in od tod nja primek „kamški strah.“ Ni dolgo, kar je dal šolo zapreti, ko bi se imeli otroci zaradi blagoslovenja novega šolskega bandera v šoli zbrati in od tod se v cerkev podati.

Kdor bi naši domovini in sv. cerkvi nevarnega človeka kakti poslanca priporočal ali celo volil, bil bi izdajalec svoje domovine, sovražnik sv. cerkve, ktero na vso moč črti in preganja ona stranka, kterej Seidel služi.

Kadar tedaj pride čas volitev, volite si moža za poslanca, ki se vam bo od one stranke priporočal, kateri je blagostanje, mir in sprava med narodi in sv. vera na sreči; ne poslušajte onih podkupljenih zapeljivcev, ki le razdor delajo, ljudi s praznimi obljubami slepijo, ali pa z neumnimi lažmi strašijo!

### Za poduk in kratek čas.

Gospóski frajmavrar, pa kmečki kristjan.

(Dalje.)

Iz bližnjega mesta pridrdrajo lahke kočije. Pri železnih vratih postojé. Zdajci posmukajo iz kočij v črne plajše zavite osebe, podobne ponočnim strahovom. Težka vrata se jim takoj odprejo, za njimi pa zopet varno zaprejo. Toda vsi ponočni obiskovalci samotne hiše se niso pripeljali. Mnogo jih je prišlo peš. Nekoliko potrkajo in vrata se jim odprejo. In hitro za tem, ko je poslednji prišlec vstopil v prostoren vrt, se zasveti svetla luč iz vseh oken prvega nadstropja. Vendar nobena glasú ni slišati, kateri bi zunaj stoječim poročeval, kaj se neki nočoj v čudni hiši godi.

Po dva, tri, po pet in po šest moških oseb stopa po vrtnih potih, z drobnim peskom nasipanih. Gibljejo se nenavadno urno in naglo, kakor da bi se jim hudo mudilo. Nobeden ne spregovori. Prišedši v vežo, hitijo v nadstropje po krasnih stopnicah iz rezanega kamna, prevlečenih s pisanimi sagi ali preprogami. In kmalu se zgubé vsi v razne sobe, ki se na mostovžu vrstijo na desno in levo.

Med tem so prižgali mnogo sveč na kristalnem, mnogoročnatem svečniku, kateri v prostorni dvorani od stropa visi. Pod njim je dolga in široka miza, ogrnena s črno sukno. Sredi mize je položena čudno pobarvana škrinjica. Iznad te škrinjice se po dvorani grdo in pošastno reži — mrtvaška glava. Tudi slike in malarije po stropji in stenah so čudne in nenavadne. Iz stropa te gleda v velikem kolobarji narisano sonce. Po stenah je naslikana mnogovrstna ropotija. Največ je zidarskega orodja: ometača, kladvo, zidarski klepači, motozi, plajbe, kotométniki. Zraven teh se vidijo: orjaška pisalna peresa, skrižani meči, odprte bukve z nerazumljivimi črkami, jagnje s križem, bčelni koši ali ulji, polmeseci, zemljina obla ali krogle, nage podobe človeške sred plamečega ognja. Človeku se kar

lasje ježijo, nemirna groza mu leze v osrčje; zdi se mu, da pošastni krilači peklenškega oblastnika plahutajo po dvorani in okoli ušes.

Zdaj zabrenči trikrat cvilečega zvončka glas. Na vseh straneh se odpirajo dveri, in v dvorano vstopi počasno in molče kakih štirideset mož. Nobeden ne govori in ne pogleda drugega. Vsi stopajo naravnost pred črno mizo ter se mali škrinjici z mrtvaško glavo nizko priklonijo. Potem se vsedejo. V rokah držijo zidarsko orodje: ometačo in klepač. Vsi so enako oblečeni. Vsak tiči v prostrani, črni, sukneni, dopetni hali. Vsak je prepasan z belim usnjatim prepasom (šure). Ta jim sega od oprsja tijan do kolen in je z mehkim jermenjem okoli vratu in ledovja okusno pripet.

Akoravno so pa ti možje prepasani s zidarskim prepasom in oroženi z ometačo in klepačem, se jim vendar kmalu vidi, da niso nikoli s pravimi zidarji zidali. Jihovi pripisi so vsi snažni in beli; od apna in peska še najmanjše trohice ni videti. Tudi njih roke, bele in nježne, bliščeče se zlatih prstanov, niso nič podobne žulatom rokam zidarjev. Nekateri bistro gledajo skozi v zlato okovana očala. Lica jim tudi niso nič ogorela in ne kažejo sledu težaških opravil; eni so blede in suhi, drugi pa tolsti in dobro rejeni. Marsikateri ima trebuh, da ga je komaj pod predpasnik spravil. Vendar suhih je med njimi več kakor tolstih. Vsi so že bolj priletni. (Dalje.)

### Politični ogled.

**Avstrijske dežele.** Na Dunaji je zdaj nemška cesarica, ker cesar k razstavi — vsaj za zdaj — priti ni mogel. Pri vsem tem pa ima razstava neko posebno nesrečo. Od 2. maja do 20. junija je vstopnina samo 499.870 gld. vrgla. Stroški so pa veliki; kako se bodo torej splačali milijoni, ki jih je razstava državno blagajnico stala.

Cesarjevič Rudolf potuje v Celovec, kder so bode ponovljeni spominek Marije Terezije slovesno odkril. V ponedeljek je prišel v Gradec, v četrtek pride v Maribor, kder se bo par ur mudil in si šole ogledal.

Kakor potres, gre borzni polom naprej po deželah. Ravno je gorenje avstrijska trgovinska banka sapo zgubila. Dunajski liberalni „N. W. Tagbl.“ pravi: „Zdaj se maščuje, da je (ustavaška) politika v prebližnji dotiki bila z borzo.“ Dun. borza je pomagala bankam, banke pa ustavakom pri volitvah, in zdaj vseh skupaj lasje bilé! Pokazalo se bo skoro povsod, kako zapravljivo da liberalci gospodarijo.

Stajersko. Dr. Prus — mislili smo, da je Brus — naznanja v „Tgsp.“, da tudi od „pravne“ stranke kandidature ne prevzame. No, čas rani, čas leči.

Novino poročajo, da hoče vlada preč. kanika Paka v Mariboru za ljubljanskega škofa